

ALEC BLENCHÉ

Erus și misterul de pe Insula Zburicornilor

Ilustrații de Doina Axenti

CUPRINS

CAPITOLUL I	Din nou împreună / 4
CAPITOLUL II	La drum, dar unde și cum? / 18
CAPITOLUL III	Insula Zburicornilor / 34
CAPITOLUL IV	Magia cuvintelor / 60
CAPITOLUL V	Camera Alegerilor / 76
CAPITOLUL VI	O ultimă magie / 104

DIN NOU ÎMPREUNĂ

CAPITOLUL I

Trecuse ceva timp de când Erus și prietenii săi se întorseseră din marea lor aventură. Din când în când Erus, Roua, Alpi, Sucre și chiar și Marty sau Pac și Mac se întâlneau și se îndeletniceau cu tot felul de activități, punând astfel în aplicare toate minunile pe care le învățaseră în văile magice. Erau tare fericiți împreună, mai ales atunci când reușeau să facă lucruri semnificative, ca atunci când au ajutat albinele să se întoarcă acasă sau când Erus a făcut-o fericită pe bătrânică din căsuța de dovleac. Toate aceste lucruri, toate aceste fapte bune le umpleau sufletele de fericire. Alpi se acomodase foarte bine în noua sa familie, alături de regele Nori și de regina Ana, iar el și Erus erau nedespărțiți.

Soarele strălucea mândru pe cer, iar apele mângâiau lin malurile generoase ale pământului din Lumea Bună. De multe ori, cei doi se mulțumeau să stea câteva ore la umbra pomului semănat din semințele lui Alpi. Se întindeau pe spate și închideau ochii. Vorbeau vrute și nevrute stând așa, cu ochii închiși, în timp ce briza blândă de vară le mângâia fețele. Era totul parcă prea bine și prea ușor. Însă un lucru este bine știut, și anume că nimic nu rămâne neschimbat, așa că într-o zi, pe când stăteau liniștiți la umbra mărilor, primiră o vizită neașteptată.

— Nicio furtună nu durează o veșnicie și peste orice zi frumoasă se lasă noaptea, se auzi deodată o voce cunoscută.

Erus deschise ochii deodată și privi entuziasmat în jur. Se ridică apoi în picioare, dar tot nu vedea pe nimeni. Alpi se ridică și el zâmbind, dar neîndrăznind să spună nimic de emoție. Și apoi, de undeva din spatele lor, vocea se auzi încă o dată, de data asta și mai tare.

— Să înțeleg că v-a fost dor de mine...

— Tomari! strigă bucuros Erus, întorcându-se și văzând-o pe bătrâna cu părul alb, care apăruse de nicăieri chiar în spatele lor.

Se repezără amândoi să o îmbrățișeze, fericiți. Tomari îi strânse la pieptul ei și îi mângâie cu blândețe pe cap.

— Și eu mă bucur să vă văd, rosti bătrâna zâmbind.

— Tomari, ce e cu tine aici? întrebă deodată Erus, un pic îngrijorat. S-a întâmplat ceva? Ai nevoie de ajutorul nostru? continuă el.

— Nu, dragule, nu s-a întâmplat nimic, dar lucrurile nu rămân mereu așa cum sunt. Ele se schimbă. Câteodată este mai bine, așa cum este acum când lumea este în pace, armonie și echilibru, dar ai văzut că sunt alte momente în care lucrurile nu stau atât de bine.

— Înțeleg asta, dar ce vrei să spui, de fapt? întrebă Erus curios, simțind că prezența vrăjitoarei nu era deloc întâmplătoare după tot acest timp.

— Vreau să spun că în viață trebuie să fii pregătit pentru orice. Nu știi niciodată când vânturile se pot schimba. Acum vântul cald de vară te răsfață cu adierea sa blândă, însă în curând, fără să-ți dai seama, vânturile se vor schimba, iar voi trebuie să fiți pregătiți pentru orice.

— Dar eu cred că suntem pregătiți pentru orice, că doar nu am trecut degeaba prin patru văi magice.

— Asta rămâne de văzut, răspuse Tomari pe un ton misterios.

— Rămâne de văzut... adică urmează să fim testați? întrebă Alpi, privind curios spre bătrânică.

Tomari se întoarse și se așeză pe o piatră mare și netedă din spatele pomului. Îi privi cu drag și îi invită să se așeze pe lângă ea, ca și cum avea ceva foarte important de spus și pentru asta era mai bine pentru ei să stea jos.

Cei doi se așezară, privind-o în continuare îngândurați. Erus simțea cum inima începe să-i bată din ce în ce mai tare. Pe de o parte, sufletul lui tânjea după o nouă aventură, pentru că îi era dor de călătoriile și peripețiile din văile magice; pe de altă parte, era îngrijorat și spera ca Tomari să nu le dea o veste proastă. Speră să nu se fi întâmplat nimic rău în Lumea Bună.

După câteva clipe în care nu le spuse nimic, Tomari începu, în sfârșit, să le vorbească băieților cu vocea ei caldă și blândă care te fermeca pe loc.

— Dragii mei, pregătirea voastră este doar la început. Tot ce ați făcut până acum, tot ce ați învățat în văile magice v-a adus aici, în acest moment important, după ce ați intrat în Ordinul celor nouă. Însă învățarea voastră în cadrul ordinului de-abia acum începe.

Cei doi se uitară unul la altul de parcă cineva le-ar fi dat cea mai bună și în același timp cea mai groaznică veste. Niciunul nu știa ce să zică. Niciunul dintre ei nu înțelegea la ce se referea bătrânică, însă un lucru era sigur: ceva extraordinar urma să înceapă.

— Lucrurile sunt deja aranjate, continuă Tomari, observând că băieții se uitau la ea cu priviri nedumerite.

— Aranjate? În ce sens? întrebă Erus.

— Păi, am discutat deja cu părinții voștri și cu ceilalți. Totul este pregătit, așa că faceți ce mai aveți de făcut în seara asta și odihniți-vă bine. În zori vom pleca.

— Vom pleca? întrebă Alpi ușor contrariat. Unde să plecăm?

— Spre Insula Zburicornilor, desigur, răspuse Tomari cu o naturalețe de parcă ar fi spus: „spre bucătărie“.

— Insula cui? spuse Erus, făcând ochii mari.

— Veți înțelege mai bine odată ce vom ajunge acolo, aveți încredere în mine, îi liniști bătrânica. Și apoi, ce rost ar avea să vă povestesc acum? O să avem destul timp mâine pe drum, mai ales că avem ceva de mers. Așa că vă spun „noapte bună“ și ne vedem mâine la prima sclipire a soarelui, mai zise ea și se făcu nevăzută.

Cei doi rămaseră cu gurile căscate. Niciunul dintre ei nu avu curaj să spună nimic timp de câteva minute bune. Apoi Erus se așeză pe piatra pe care stătuse Tomari și începu să mediteze cu voce tare:

— Insula Zburicornilor? Nu am auzit niciodată de o asemenea insulă... Și cred că am călătorit destul de mult încât să cunosc îndeajuns de bine Lumea Bună.

— Probabil că este undeva în mijlocul apelor, spuse Alpi. Cu siguranță că sunt multe locuri pe întinsul apelor pe care nu le cunoaștem.

— Dar știm pe cineva care ar trebui să știe foarte bine tot ce se găsește pe întinsul apelor, spuse Erus zâmbind.

— Roua, răspunse prompt Alpi.

